Ούτε αναγνώ στης υπήρξα στο παρελθόν, ούτε ιδιαιτέρως συμπαθώ ν. Το είδος της δημοσιογραφίας που διακονούσε δεν προσελκούσε την ταπεινότητά μου. Το τεμαχισμένο κορμί της Ζωής Φραντζή, πάνω στο μάρμαρο του νεκροτομείου με τον συντάκτη του αστυνομικού ρεπορτάζ, ορθό να κοιτά, σε έγχρωμο δισέλιδο άνοιγμα, μπορεί να ήταν μια συνταγή να πουλήσει μερικές εκατοντάδες χιλιάδων φύλλα, αλλά δεν ήταν του γούστου μου. Υποθέτω και πολλώ ν άλλων.

Αλλά ο εντυπωσιασμός της μάζας ήταν πάντα ένα ισχυρό πιόνι στη σκακιέρα του Τύπου. Πίσω από αυτό το πιόνι υπήρχαν οι δημοσιογράφοι Αξιωματικοί, οι ιδεολογίες Πύργοι, τα παράλογα Άλογα, η Βασίλισσα Εκδότης και βέβαια ο Βασιλεύς Συμφέρον. Ωστόσο, δεν ήταν έτσι ακριβώς, όλες οι σκακιέρες. Τέλος πάντων με το «Έθνος» της μετά Κυριαζή - Νικολόπο υλο
εποχής δεν με συνέδεε κάτι.

Το πρώτο δείγμα κάποιας επαφής ήταν η κουζίνα του, όταν στο γύρισμα του αιώνα την επισκεπτόμαστε ως παρακοιμώνενοι πρόσφυγες του παρακείμενου συγκροτήματος της Hachette, τότε που την διοικούσε ο «κοτοπουλάς». Τότε που οι ανισόπεδες της Αττικής οδού ήταν στον ξυλότυπο και οι πέριξ του κτιρίου δρόμοι άνευ ασφάλτου.

Πέρασαν οι λαμπρές εποχές, παρήλασαν και διάφοροι «επικεφαλή» από θέσεις κλειδιά, ξαναπέρασα και ‘γω για άλλα δέκα, σχεδόν, χρόνια από εκεί, αλλάξαμε δυο τρείς φορές γραφεία, περιηγηθήκαμε σε περιστερώνες, σε ορόφους και υπόγες, έγινε μια απόπειρα να θεραπετούν οι παθογένειες, τόσο στο τμήμα που εργαζόμουν, όσο και στο υπόλοιπο όλον, αλλά ήταν αργά. Το θέρος του ’17, ο τραυματίας υπέκυψε στα τραύματά του. Άλλοι βρήκαν απασχόληση αλλού, άλλοι συνταξιοδοτήθηκαν, άλλοι άλλαξαν επάγγελμα αλλά όχι συνήθειες, άλλοι άλλαξαν συνήθειες και όχι επάγγελμα. Άλλοι τίποτα.

Γνωστά, λίγο ή πολύ, αυτά, έρχονται και φεύγουν από την μνήμη με τα ανάλογα ερεθίσματα. Έτσι όταν ανέβηκα από το σκοτάδι του μετρό, στο απογευματινό φως της Δούκισσας της Πλακεντίας και είδα τις πρώην εγκαταστάσεις του τέως εκδοτικού οργανισμού, μοιραία θυμήθηκα διάφορα. Κάθε φορά τα θυμάμαι ενίοτε με έναν αναστεναγμό, σαν περνώ εποχούμενος, μα τώρα, πεζός, κάτω από το πλάγιο φως της δύσης που αναδείκνυε το **κτίριο** , ενώ στο φόντο παρέμεναν βαριά
τα
σύννεφα που είχαν φέρει την ανοιξιάτικη καταιγίδα, είχα την πολυτέλεια να τα μνημονεύσω πιο άνετα. Όπως π.χ. ότι τα στερνά τιμούν τα πρώτα. Σε κάθε επίπεδο.

Διότι μπορεί στο παρελθόν, το μαγαζί, να φλερτάριζε με την ιδέα των ταμπλόιντ και της αντίστοιχης συμπεριφοράς, αλλά στο τέλος όρθωσε ανάστημα στην εγκληματική χυδαιότητα της Χ.Α. Διότι μπορεί πριν γιγαντωθεί και πριν η εφημερίς χάσει κάθε ταυτότητα , ο αφεντικός να ήξερε και να βοηθούσε τον κάθε κλητήρα, αλλά όταν ο κάθε κλητήρ έγινε διευθυντής, παραγγέλνοντας τον καφέ στο σεπαρέ του, μέσα στην παραζάλη μιας άρρωστης αγοράς, χάθηκε κάθε ανθρώπινο στοιχείο. Μέχρι που **χάθηκε και το μαγαζί** .

Αυτά σκεφτόμουν καθώς αντίκρισα το λευκό ογκώδες κτίριο, έρμο και βουβό, φωτεινό μπροστά από το μουντό φόντο, μνημονευόμενο από όσους εργάζονταν και έβγαζαν ένα τίμιο μεροκάματο, ξεχασμένο από τους τεμπελχνάδες και όσους έκαμαν ανέντιμες περιουσίες μαυραντάν, εκεί μέσα. Κι όπως όλα τα αντικείμενα, έτσι και αυτό είχε την αντανάκλαση του. Μέσα στα λασπόνερα από την ανοιξιάτικη μπόρα.

Δεν ξέρω για τους άλλους, αλλά η ταπεινότητά μου το αγάπησε το κτίριο. Αγάπησε και **κομμάτι**
από το
έμψυχο
ή
άψυχο
περιεχόμενό του. Παρ' όλη την ανίκητη αφέλειά μου να μην πιστεύω αυτά που βλέπω, αλλά αυτά που θα ήθελα να βλέπω. Στο φινάλε, έτσι είναι η αγάπη. Απρόβλεπτη, ατίθαση, στηριγμένη σε μια απίθανη αισιοδοξία
. Εννοείται δε, πως, για όλα τα παραπάνω, είναι πιο επώδυνο να είσαι θηρευτής, παρά θήραμα. Μόνο που οι θηρευτές δεν είναι σε θέση να το αντιληφθούν. Μεταξύ μας, ούτε και τα θηράματα.

...άντε μέρα, που είναι, να συντείνουμε στην ορθόδοξη θλίψη.